

DE PAARDENSTAL IN DE MIJN.

samen onder den naam carboon. In opvolgende geologische tijdvakken onstonden op 't carboon lagen van kalk, klei, zand, grint, en andere gesteenten, zoodat de gedeeltelijk vergane bosschen steeds dieper kwamen te liggen en onder hooger en druk te staan. Onderwijl ging de ontleding steeds door, voortdurend werden gasvormige producten afgestaan, wat overbleef werd rijker aan koolstof, maar bestaat nooit uit zuivere koolstof, steeds uit verbindingen van dit element. Als deze langzame omzetting die men verkoling, of misschien beter inkoling kan noemen, zeer ver is doorgegaan, dan blijft er een steenkool over, die nog maar weinig vluchtige bestanddeelen kan afgeven: de anthraciet. Is de kool minder ver ontleed, dan spreekt men bij opvolgend gasgehalte

van: magere, vette, gas- en gasvlamkool.

't Geluk wil dat 't Limburgsche kolenveld lagen bevat van zeer verschillende samenstelling; sinds lang werd een magere kool ontgonnen, goed bruikbaar voor onze vulkachels; voornamelijk de staatsmijn Emma levert een belangrijke hoeveelheid vette kolen, die vooral thans in onze industrieën goed van pas komen.

Wat de carboontijd heeft opgeleverd, ligt meestentijds diep onder den grond; hoe groot die diepte is, of er steenkollagen zijn en wat voor dikte ze hebben, welke de samenstelling der kool is, waaruit de tusschenliggende lagen bestaan, dit alles wordt uitgemaakt door boringen. Zoo is ons kolenveld in hoofdzaak geëxploreerd door een groot aantal boringen. Oorspronkelijk zijn de